

Arrest

nr. 301 700 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 mei 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel

57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert het de verzoekende partijen thans het belang bij de door hen aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is hun uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker (B. T.) voert aan bij terugkeer naar Georgië vreest te worden vervolgd door drie personen, waarmee hij in conflict kwam toen hij hen als taxichauffeur vervoerde en waarbij hij zijn opinies liet horen aangaande de partijen, de verkiezingen, de winnaars en de verliezers. Verzoeker verklaart dat zij daarbij verschillende bedreigingen uitten, zoals het afsnijden van zijn oor, maar dat hij alsnog kon ontsnappen. Vervolgens zou een gerucht de wereld zijn ingestuurd dat hij een affaire zou hebben met de vrouw van een vriend van hem (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoeker, vraag 3.5.; NPO verzoeker, p. 5-7). Verzoekster voert op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij naar België kwamen voor een betere toekomst voor hun kinderen (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoekster, vraag 3.5.).

4.1.1. Vooreerst merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen ten gevolge van het uiten van zijn mening tijdens een taxirit.

Zo kan in dit verband immers worden vastgesteld dat verzoeker erg vage, ontwijkende en niet-doorleefde verklaringen aflegt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat verzoeker in eerste instantie erg vage verklaringen aflegt omtrent de vraag naar zijn vrees bij terugkeer naar Georgië. Verzoeker wordt daarbij tot vier maal toe aangespoord om deze vrees concreet uiteen te zetten, alvorens hij verklaart dat hij vreest te worden gedood door K. O., Z. O. en een derde onbekende persoon (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 4-6). Aangaande zijn belagers vervalt verzoeker wederom in

vage beschrijvingen. Zo kan hij slechts de naam van twee van zijn belagers duiden, weet hij niet waarvoor Z. O. – één van de belagers – in de gevangenis zou hebben gezeten en kan hij niet duiden wanneer Z. O. werd vrijgelaten, alsook legt hij inconsistente verklaringen af over of er één dan wel twee van zijn belagers in de gevangenis zouden hebben gezeten (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 5-6). Daarnaast relativeert ook verzoekers gebrek aan initiatief om deze informatie te vergaren, zijn geschetste vrees. Zo blijkt uit zijn verklaringen immers dat hij wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om deze informatie te vergaren via een bevriende politieagent die de daders heeft kunnen opsporen en zelfs (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 7-8 en 9). Te meer daar deze bevriende politieagent een contactverbod aan de voorgehouden belagers zou hebben pogen te betekenen (ibid.). De argumentatie in het verzoekschrift als zou verzoeker van mening zijn dat hij niet op de politie kon vertrouwen, hij geen contact met hen opnam en hij bijgevolg niet van deze politieambtenaar de naam van de derde belager heeft kunnen vernemen, kan in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook niet overtuigen. Dat verzoeker zich niet heeft trachten te informeren over zijn belagers, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen ter staving van zijn relaas, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging.

Bijkomend dient erop gewezen dat verzoekster (K. T.) geheel in het duister tast omtrent de problemen waarmee haar echtgenoot te maken zou hebben gekregen in Georgië. Zo verklaart verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen weet heeft van problemen met haar man, dat haar echtgenoot slechts aangaf dat zij beter naar België konden komen voor de toekomst van hun kinderen (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoekster, vraag 3.5.). Op het CGVS geeft verzoekster aan dat zij niet weet wat er zal gebeuren bij een terugkeer naar Georgië, maar "dat er gevaar bestaat weet ik wel, maar waarom en wat dat weet ik niet." (administratief dossier, NPO verzoekster, p. 5). Verzoekster geeft daarbij aan dat haar man, na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft aangegeven dat hij een ruzie had, maar dat zij verder geen weet heeft van andere problemen en dat zij persoonlijk ook nooit problemen heeft ervaren (administratief dossier, NPO verzoekster, p. 5-6). Beide partijen verwijzen naar verzoeksters zwangerschap ten tijde van de feiten als reden waarom verzoeker haar wilde afschermen voor de problemen (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 6). De Raad acht het evenwel allerminst plausibel dat verzoeker zijn echtgenote niet zou hebben ingelicht over de ruzie en daarbij horende (doods)bedreigingen aan zijn adres. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn vrouw en kinderen voor gevaar zou willen behoeden en dat hij zijn echtgenote zou waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Dit klemt des te meer daar verzoekende partijen verklaren dat zij onmiddellijk na dit incident zouden zijn verhuisd van Tbilisi naar verzoekers familie in Telavi, waar verzoeker vervolgens niet meer zou zijn buitengekomen (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 7; NPO verzoekster, p. 5). Dat verzoekster in deze context slechts zou hebben aangenomen dat haar man "rust nodig had" (NPO verzoekster, p. 5), kan niet overtuigen. Bijgevolg dient te worden besloten dat de vaststelling dat verzoekster niet op de hoogte is van de voorgehouden problemen van verzoeker met drie belagers bezwaarlijk ernstig kan worden genomen en bijdraagt aan het besluit dat het door hen voorgehouden vluchtrelaas volstrekt ongeloofwaardig is.

Voorts is ook het geschetste verloop van het incident volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker verklaart dat hij uit zijn voertuig gesleurd werd tot een eindje van zijn auto, dat hij werd geslagen door drie mannen waarvan minstens één struiser was in lichaamsbouw dan hemzelf en waarbij een mes werd getrokken (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 6-7). Dat verzoeker zich in deze context desondanks heeft kunnen loswrikken uit hun handen, zijn auto kon bereiken, hierin kon stappen/kruipen, de deuren op slot kon doen en vervolgens is kunnen wegrijden, is dan ook niet aannemelijk. Dit klemt des te meer daar verzoeker aangeeft dat de mannen ermee dreigden zijn oor af te snijden terwijl hij deze ontsnapping ondernam, met de handen en voeten op de wagen klopten eenmaal verzoeker hierin zat en ze beweerden zijn keel over te snijden als ze hem nogmaals zouden tegenkomen (ibid., p. 8). Meermaals gevraagd hoe verzoeker precies uit de situatie van het gevecht is geraakt met drie belagers, moet verzoeker het antwoord schuldig blijven waar hij laat optekenen dat hij het zelf niet weet (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 7). Er mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker omtrent deze ingrijpende gebeurtenis, zo deze zich daadwerkelijk zouden hebben afgespeeld en dewelke aanleiding zou hebben gegeven tot zijn uiteindelijke vlucht uit zijn land van herkomst, geloofwaardige, doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen, quod non. Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift te dezen opmerken dat uit het bijgebrachte psychologisch attest van 13 juni 2023 (verzoekschrift, stuk 2) en verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt dat bepaalde dingen moeilijk waren om voor hem te vertellen en hieromtrent in detail te treden, slagen zij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Uit het door verzoekende partijen voorgelegde psychologisch attest d.d. 13 juni 2023 blijkt immers niet dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben

verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen dat uit klinische observaties en vragenlijsten indicaties blijken die wijzen op ernstige angstdepressieve symptomen en symptomen van post-traumatische stress in hoofde van verzoeker. Nergens wordt in dit attest ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van de procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit attest enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de onderhouden op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, blijkt dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer hem gevraagd werd om zijn asielaanvraag uiteen te zetten.

Voorts dient te worden benadrukt dat het aangebrachte psychologische attest geenszins een bewijs vormt van het voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partijen nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit het door verzoeker voorgelegde attesten blijkt dat de opsteller zich voor zijn conclusies aangaande de feiten die zich in Georgië zouden hebben afgespeeld heeft beroepen op andere gegevens dan de verklaringen van verzoeker. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychologische problemen van verzoeker zijn ontstaan.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers psychologische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of en waar zijn vader zou zijn benaderd door zijn belagers. Zo verklaart verzoeker in eerste instantie dat de belagers bij zijn ouders thuis in Telavi zijn langsgelopen (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 5), om dit vervolgens eenvoudigweg te ontkennen (ibid., p. 9). De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen echter onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Door in het verzoekschrift te beargumenteren dat het om twee afzonderlijke gebeurtenissen ging, poneren verzoekende partijen opnieuw een nieuwe versie van de feiten, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen, doch waarmee zij niet vermogen de vastgestelde tegenstrijdigheid toe te dekken.

Wat er ook van zij, dient te worden vastgesteld dat – behoudens de auto die hem in de gaten zou houden en het gerucht van de verzonnen affaire dat zou zijn verspreid – verzoeker in Telavi niet meer persoonlijk werd aangesproken of benaderd (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 8), hetgeen de ernst en de actualiteit van de door verzoekende partijen voorgehouden vrees ondermijnt. Dit wordt eens te meer onderstreept door de vaststelling dat er niets meer is gebeurd sinds het vertrek van verzoekende partijen uit Georgië, of hier althans geen nieuws over is (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 10). In zoverre verzoekende partijen bij het voorliggende verzoekschrift een dreigbericht via WhatsApp voorleggen (verzoekschrift, stuk 3), dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit stuk niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen. Ten overvloede dient erop gewezen dat op basis van de printscreen niet kan worden afgeleid wie de ontvanger van het bericht is, noch op welke datum dit bericht werd verstuurd. Hoe dan ook kan aan een dergelijk bericht bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegedicht aangezien het eenvoudig te manipuleren is en op eender welk moment door eender wie kan zijn opgesteld. Verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat uit dit dreigbericht blijkt dat de broers met wie verzoeker in conflict ligt niet van plan zijn om zich te houden aan een contactverbod (zie ook infra punt 4.2.2.).

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde outprint van verzoekers Facebookprofiel waarin wordt vermeld dat hij in Barcelona woont (verzoekschrift, stuk 4), dient te worden vastgesteld dat uit het enkele gegeven dat verzoeker dit op een bepaald moment als dusdanig vermeldde op zijn Facebookprofiel geenszins een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen kan worden afgeleid. Bijgevolg kan dit stuk geen ander licht werpen op voormelde vaststellingen.

4.1.2. Zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan de voorgehouden problemen – quod non – dient te worden onderstreept dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen in casu niet slagen.

4.1.2.1. Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Zij betwisten in hun verzoekschrift slechts op algemene wijze dat adequate bescherming in Georgië voorhanden is, doch hieruit blijkt niet dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of actueel zou zijn. Verzoekende partijen wijzen in voorliggend verzoekschrift, onder verwijzing naar en het citeren uit voormelde COI Focus, immers slechts op de algemene juridische situatie, de situatie van de veiligheidsdiensten en het feit dat de kwaliteit van bescherming afhangt van de connecties van de klagers. Hoewel niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2.2. Het komt bijgevolg aan verzoekende partijen zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekende partijen slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Verzoeker verklaart dat hij contact opnam via WhatsApp met een bevriende politieagent, dat deze zijn belagers kon opsporen en vervolgens een contactverbod aan hen betekende (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 9-10). Niettegenstaande de door verzoekende partijen voorgestelde gang van zaken waarbij een agent de opgespoorde daders zou hebben voorgesteld om een contactverbod te ondertekenen en waarbij zij dit geheel vrijblijvend zouden hebben kunnen weigeren (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 6 en 8) niet aannemelijk is, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen behoudens dit eenmalig telefoontje geen verdere beschermingspogingen hebben ondernomen. Dat zij dit niet zouden hebben gedaan omdat deze informele onderneming niet het gehoopte effect had en het bijgevolg "niet mogelijk was" (administratief dossier, NPO verzoeker, p. 10), kan niet overtuigen, noch vergoelijken waarom zij geen poging ondernamen om officiële bescherming te bekomen vanwege de Georgische autoriteiten, minstens maken zij niet aannemelijk concrete pogingen te hebben ondernomen tot het bekomen van of om te informeren naar bijkomende of andere bescherming.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

4.1.2.3. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het door verzoekster aangehaalde motief, met name dat zij naar België kwamen voor een betere toekomst voor hun kinderen (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoekster, vraag 3.5.), geen verband houden met één van de criteria van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in vluchtelingenrechtelijke zin.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangebrachte landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

5.2. Aangaande de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengen verzoekende partijen geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

5.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekende partijen brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekende partijen evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Georgisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP verwijst naar haar pleidooien in de vorige Georgië-zaken ter zitting. Ze stelt dat Georgië geen veilig land meer is. VzP'n leggen een stuk neer ter zitting bij aanvullende nota, waar ze eerder in het kader van de vraag tot horen ook al een aanvullende nota hadden doorgestuurd. Ze stellen dat Georgië niet langer als een veilig land van herkomst kan beschouwd worden, wat betreft de beschermingsmogelijkheden wijzen ze op bijkomende elementen: het recente rapport van een psycholoog, waarbij de echtgenoot als zeer gestresseerd, kwetsbaar en fragiel wordt beschreven, bovendien zijn er nog steeds bedreigingen via mail, whatsapp en audio-berichten. Er zijn screenshots van whatsapp berichten beschikbaar. Ze volharden in de middelen zoals ontwikkeld. De echtgenoot stelt zijn land nooit te hebben willen verlaten, ze hadden het er goed maar nu met de gekende problemen zijn ze rechtsreeks naar België gekomen. Ze hadden ook geen tijd om documenten te verzamelen zoniet zou de echtgenoot mogelijk al vermoord zijn. Nu heeft zijn psycholoog beloofd na te gaan of hij zijn Whatsapp tel. nr. kan veranderen zonder dat ze er iets van merken in Georgië. Mbt zijn Facebook-profiel stelt hij dat ze dit aanhouden voor hun kinderen, hij voelt zich niet in staat aan hun kinderen uit te leggen waarom hij het facebookprofiel zou verwijderd hebben. Daarenboven staat op zijn facebook dat ze in Barcelona zijn, zodat zijn belagers niet kunnen achterhalen dat hij in België is. Sinds hun asielaanvraag verblijven ze in Florennes waar ze zich onder toezicht voelen.”

De raadsman van de verzoekende partijen verwijst ter terechtzitting naar haar pleidooien in de vorige Georgië-zaken ter zitting en stelt dat Georgië geen veilig land meer is. Betreffende de zaak op de rol met nummer 9, met rolnummer 286 054, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 hierover het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n hebben kritiek op de handelswijze. De bestreden beslissingen hebben geen wettelijke basis meer en schenden de rechten van verdediging. Door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken, heeft er geen onderzoek plaatsgevonden naar de terechtheid van hun problemen. Ze zijn het niet eens met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming. Ze stellen afgeperst te zijn door lokale criminelen, die handelden voor de toenmalige politiechef (tevens handelsconcurrent). Omwille van deze afpersing was het onmogelijk om in Georgië te blijven. Ze beklemtonen dat ze beroep op een advocaat gedaan hebben, maar de advocaat heeft enkel een brief gericht aan het parket, wat geenszins een echte bescherming inhoudt. Bovendien is Georgië niet langer een veilig land van herkomst. De beschikking dient hervormd, ze moeten erkenning krijgen."

Hierbij kan worden opgemerkt dat dit betoog geen betrekking heeft op onderhavige zaak waar wordt gesteld dat ze afgeperst zijn door lokale criminelen, die handelden voor de toenmalige politiechef (tevens handelsconcurrent) en dat het omwille van deze afpersing onmogelijk was om in Georgië te blijven, en evenmin waar ze beklemtonen dat ze beroep op een advocaat gedaan hebben, maar de advocaat enkel een brief heeft gericht aan het parket, wat geenszins een echte bescherming inhoudt.

4.2. Op 19 december 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partijen. Bij deze aanvullende nota wordt een stuk 3 gevoegd en wordt de volgende toelichting verstrekt: *"Verzoeker wil u graag het bijgevoegde document sturen. Dit is stuk 3, die al naar u is verzonden, en zijn vertaling"*.

De verzoekende partijen leggen ook ter terechtzitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Hierin geven zij volgende toelichting: *"2 psychologisch verslag (ontbrekend bij de vorige nota)"* en zij voegen een psychologisch verslag d.d. 20 december 2023 toe.

4.3. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing *"de behoefte aan internationale bescherming"* van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft

gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden in hun betoog ter terechtzitting, kon de Raad dan ook nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissingen en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partijen aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 31 oktober 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kregen de verzoekende partijen de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.4. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werden gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 8 februari 2023 werden zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen de verzoekende partijen uitvoerig de mogelijkheid om hun vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd hen de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partijen werden uitvoerig en grondig bevraagd waarbij hen zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kregen zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partijen aan bod. De verzoekende partijen werden in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in hun mogelijkheden dienaangaande zouden zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door hen aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar hun verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partijen voorhouden ter terechtzitting. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat, zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan de voorgehouden problemen, *quod non*, de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor

bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partijen.

Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen de kritiek te formuleren dat door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken, er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de “*terechtheid*” van hun problemen, gaan zij voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slagen zij hierin niet.

Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partijen ter terechtzitting wijzen op het recent rapport van een psycholoog dat zij als een bijkomend element beschouwen en waarbij zij aangeven dat de echtgenoot, zijnde de heer B. T., als zeer gestresseerd, kwetsbaar en fragiel wordt beschreven. Zoals reeds omstandig wordt geduid in voormelde beschikking betreffende het eerder neergelegde psychologisch attest, vormt ook het psychologisch attest *d.d.* 20 december 2023 gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting geenszins een bewijs van het voorgehouden vluchtrelaas van de verzoekende partijen. De bemerkingen dat een psycholoog vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt en bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt, waar in het attest *d.d.* 20 december 2023 overigens uitdrukkelijk naar wordt verwezen, blijven pertinent. Zoals geduid in voormelde beschikking, kan hij vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Ook het ter terechtzitting aangereikte attest *d.d.* 20 december 2023 vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychologische problemen van de heer B. T. zijn ontstaan. Voorts maken de verzoekende partijen ook met voormeld ter terechtzitting neergelegde attest niet aannemelijk dat de geschetste problemen in hoofde van de heer B. T. op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren, noch tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Met hun betoog ter terechtzitting dat er bovendien nog steeds bedreigingen zijn via mail, Whatsapp en audio-berichten, en dat er screenshots van Whatsapp-berichten beschikbaar zijn, slagen de verzoekende partijen er evenmin in een ander licht te werpen op de gronden van voormelde beschikking. Het whatsapp-bericht en de vertaling gevoegd bij de aanvullende nota overgemaakt aan de Raad op 19 december 2023 doen immers geen afbreuk aan de duiding dat op basis van een printscreen niet kan worden afgeleid wie de ontvanger van het bericht is, noch op welke datum dit bericht werd verstuurd. Het is overigens opmerkelijk dat, waar de verzoekende partijen in hun aanvullende nota toelichten dat het stuk 3 reeds werd overgemaakt, de teksten van de berichten niet identiek blijken *qua* uitzicht, een ander uur en een ander nummer worden vermeld en de begeleidende tekst bij de berichten in een andere taal wordt weergegeven. Wat er ook van zij, ook aan voormeld bij de nota gevoegd bericht met vertaling kan hoe dan ook bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegedicht aangezien het eenvoudig te manipuleren is en op eender welk moment door eender wie kan zijn opgesteld. Zelfs indien het hetzelfde bericht betreft als het bericht dat reeds werd overgemaakt en enkel een vertaling werd gevoegd, blijft deze vaststelling overeind. Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar bedreigingen via mail en audio-berichten, liggen deze niet voor. In de mate dat de verzoekende partijen dit gebrek trachten te verschonen door uiteen te zetten dat zij hun land nooit hebben willen verlaten, ze het er goed hadden maar nu met de gekende problemen ze rechtstreeks naar België zijn gekomen, zij ook geen tijd hadden om documenten te verzamelen en zo niet, de echtgenoot mogelijk al vermoord zou zijn, wijzigt niets aan deze vaststelling dat geen andere stukken werden neergelegd. Ook de toelichting ter terechtzitting dat zijn psycholoog nu beloofd heeft na te gaan of hij zijn “*Whatsapp tel. nr.*” kan veranderen zonder dat ze er iets van merken in Georgië, kan de vaststellingen in voormelde beschikking aangaande de voorgelegde elementen niet ombuigen. Voorts wordt voormelde beschikking betreffende de aan het verzoekschrift gevoegde outprint van verzoekers Facebookprofiel waarin wordt vermeld dat hij in Barcelona woont, nog vastgesteld dat uit het enkele gegeven dat verzoeker dit op een bepaald moment als dusdanig vermeldde op zijn Facebookprofiel geenszins een vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partijen kan worden afgeleid. De toelichting ter terechtzitting dat zijn belagers hierdoor niet zouden kunnen achterhalen dat hij

in België is, is evenmin voldoende om een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken. Dat ze het Facebookprofiel aanhouden voor hun kinderen – hij voelt zich niet in staat aan hun kinderen uit te leggen waarom hij het Facebookprofiel zou verwijderd hebben, zo wordt uitgelegd ter terechtzitting – kan deze beoordeling niet ombuigen. Integendeel, zo een gegronde vrees wordt gekoesterd, kan men verwachten dat al het mogelijke contact met de mogelijke belagers wordt verbroken. Dit des te meer indien het risico bestaat dat men via de Facebookpagina de kinderen kan bereiken. Dergelijke handelswijze doet dan ook afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees van de verzoekende partijen.

Voorts gaan de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting waarin de echtgenoot aangeeft zijn land nooit te hebben willen verlaten, ze het er goed hadden maar nu met de gekende problemen ze rechtstreeks naar België zijn gekomen en ze sinds hun asielaanvraag in Florennes verblijven waar ze zich onder toezicht voelen, voorbij aan de omstandig gemotiveerde gronden van voormelde beschikking, minstens brengen zij geen dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen. Dit is evenmin het geval waar zij ter terechtzitting stellen te volharden in de middelen zoals ontwikkeld evenals waar zij de overige gronden van voormelde beschikking onverlet laten. Zij brengen bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de “*terechtheid*” van hun problemen. Door voormelde individuele elementen voor te leggen en aan te halen ter terechtzitting kunnen de verzoekende partijen evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt evenals het besluit dat zij niet aantonen dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben, worden gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming, kunnen de verzoekende partijen de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantonen welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partijen benut en zij hebben ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens zijn en waarom. Stellen dat de bestreden beslissingen geen wettelijke basis meer hebben en de rechten van verdediging schenden, zoals de verzoekende partijen doen ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette hen hun grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting hebben gedaan. Derhalve hebben de verzoekende partijen de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.5. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maken zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op

de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming over te gaan. Door de volheid van rechtsmacht in hun betoog ter terechtzitting *versus* de onderzoeksbevoegdheid te plaatsen, slagen de verzoekende partijen er niet in een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad aannemelijk te maken.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS